

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ana Huang
Twisted Games

Copyright © 2021 by Ana Huang
All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-145-4
COBISS.SR-ID 126366729

Opake **IGRE**

ANA HUANG

Prevela sa engleskog
Milica Gnjatović

Stela

*Za sve devojke koje su rekle:
„Jebeš princa na belom konju, dajte mi viteza
sa ožiljcima.”*

Plejlista

Queen – Loren Gray

Castle – Halsey

Arcade – Duncan Laurence

You Should See Me in a Crown – Billie Eilish

*Telepatia – Kali Uchis***

Stay – Rihanna

Uncover – Zara Larsson

Secret Love Song – Little Mix

They Don't Know About Us – One Direction

Minefields – Faouzia & John Legend

Wildest Dreams – Taylor Swift

Princesses Don't Cry – Aviva

Fairytale (spora verzija) – Alexander Rybak

I guess I'm in Love – Clinton Kane

***Za osamnaesto poglavlje muzika više nego stihovi.*

NAPOMENA ČITAOCIMA:

Ova priča pokriva period od četiri godine i uključuje nekoliko vremenskih skokova, posebno u prvom delu, kako bi nas dovela do sadašnjosti. Njena vremenska linija se preklapa sa onom iz prethodne knjige *Opaka ljubav*.

Prvi deo se dešava u vreme odvijanja radnje epiloga *Opake ljubavi* (prošlost); Drugi deo se odvija nakon toga (sadašnjost).

Preporučljivo je, ali nije neophodno, prvo pročitati *Opaku ljubav* kako biste lakše pratili radnju.

PRVI DEO

1.

Bridžet

„PLJESNI ME! PLJESNI ME, GOSPODARU!”

Prigušeno sam se nasmejala izrazu lica svog telohranitelja Buta dok je papagaj Koža kreštao u svom kavezu. Papagajevo ime je govorilo sve što je potrebno znati o seksualnom životu njegovog pret-hodnog vlasnika i dok su ga neki smatrali zabavnim, But nije. Mrzeo je ptice. Govorio je da ga podsećaju na ogromne leteće pacove.

„Jednog dana on i Koža će se dočepati za vratove.” Ema, direktorka „Repića & brčića”, coknula je jezikom. „Jadni But.”

Ponovo sam potisnula smeh iako sam osetila mali ujed bola u srcu. „Verovatno neće. But uskoro odlazi.”

Pokušavala sam da ne mislim o tome. But je bio sa mnom četiri godine, ali je sledeće nedelje odlazio na porodijsko odsustvo, a ostaće u Eldori i nakon toga kako bi bio što bliže svojoj ženi i bebi. Bila sam srećna zbog njega, ali će mi nedostajati. Bio mi je ne samo telohranitelj već i prijatelj i mogla sam samo da se nadam da ću s njegovom zamenom imati sličan odnos.

„Ah da, zaboravila sam.” Emin izraz lica je postao nežniji. Bila je u ranim šezdesetim, kratke prosede kose i toplih smeđih očiju. „Mnogo promena za tebe u kratkom vremenskom periodu, draga moja.”

Znala je koliko mrzim rastanke.

Volontirala sam u „Repićima & brčićima”, lokalnom prihvatilištu za napuštene kućne ljubimce, još od druge godine fakulteta i Ema mi je s vremenom postala bliska prijateljica i mentorka. Nažalost, i ona je odlazila. I dalje će biti u Hejzelburgu, ali se povlačila

u penziju sa mesta direktora skloništa, što je značilo da je više neću vidati svake nedelje.

„Jedna od njih *ne mora* da se dogodi”, rekla sam, samo se delimično šaleći. „Ti možeš da ostaneš.”

Odmahnula je glavom. „Već gotovo deceniju sam na čelu prihvatilišta i vreme je za nove snage. Nekoga ko može da čisti kaveze, a da mu leđa i kukovi ne otkazu poslušnost.”

„Tome služe volonteri.” Pokazala sam na sebe. Bila sam svesna da joj dosađujem, ali nisam mogla da se suzdržim. Računajući Emu, Buta i moje predstojeće diplomiranje na Univerzitetu Tejer, gde sam studirala međunarodne odnose – kao što se od princeze i očekivalo – predstojalo mi je dovoljno rastanaka da mi potraje u narednih pet godina.

„Ti si srce. Nemoj reći ostalima, ali...” Spustila je glas do zavere-ničkog šapata. „Ti si mi omiljena volonterka. Ne nalazi se često neko takvog porekla ko se bavi dobrotvornim radom zato što to zaista želi, a ne kako bi pravio predstavu za kamere.”

Obrazi su mi se zarumeneli zbog komplimenta. „Zadovoljstvo je moje. Obožavam životinje.” Po tom pitanju sam povukla na majku. Bila je to jedna od retkih stvari koje su mi preostale od nje.

U drugom životu bila bih veterinar, ali u ovom? Moj put je bio zacrtan i pre nego što sam se rodila.

„Ti bi bila sjajna kraljica.” Ema je zakoračila u stranu kako bi pustila jednog od zaposlenih, sa štenetom koje mu se migoljilo u naručju, da prođe. „Zaista bi.”

Nasmejala sam se na tu pomisao. „Hvala ti, ali ja ne želim da budem kraljica. Čak i kada bih želela, šanse da ja ponesem krunu su veoma male.”

Kao princeza Eldore, malog kraljevstva u Evropi, bila sam bliža tome da sednem na tron od većine ljudi. Roditelji su mi umrli dok sam bila dete – majka na porođaju, a otac u saobraćajnoj nesreći nekoliko godina kasnije – tako da sam bila druga u redu za presto. Moj brat Nikolaj, koji je četiri godine stariji od mene, obučavan je da preuzme dužnost našeg dede kralja Edvarda od trenutka kada

je prohodao. Čim Nikolaj bude dobio decu, ja ću biti gurnuta dalje niz liniju nasleđivanja, na šta sam imala nula pritužbi. Želela sam da budem kraljica taman koliko i da se potopim u bure s kiselinom.

Ema se razočarano namrštila. „Ah, pa svejedno, mislim da bi bila sjajna kraljica.”

„Ema!” povikao je drugi član osoblja. „Imamo situaciju s mačkama.”

Uzdahnula je. „Uvek su u pitanju mačke”, promrmrljala je. „U svakom slučaju, želela sam da te lično obavestim o svom penzionisanju pre nego što to čuješ od nekog drugog. Svakako ću biti ovde do kraja sledeće nedelje, pa se vidimo u utorak.”

„Zvuči dobro.” Zagrlila sam je za rastanak i ispratila pogledom dok je hitala da okonča pravi mačiji okršaj, a bol u mojim grudima postajala je sve jača.

Bilo mi je drago što mi je Ema rekla da odlazi u penziju tek kad mi se završila smena inače bi mi se to sve vreme vrtelo po glavi.

„Jeste li spremni, Vaše visočanstvo?”, upitao je But, očigledno željan da pobegne od Kože.

„Da. Idemo.”

„Da, idemo!”, zakreštao je Koža dok smo izlazili. „Pljesni me!”

Smeh je konačno provalio iz mene kad sam videla Butovu grimasu. „Nedostajaceš mi, a i Koži ćeš.” Zavukla sam ruke u džepove kaputa da ih zaštitim od oštre jesenje hladnoće. „Pričaj mi o novom telohranitelju. Kakav je?”

Lišće mi je šuštal pod čizmama dok smo hodali prema kući koju sam iznajmljivala u kampusu, a koja je bila udaljena samo petnaest minuta od prihvatilišta. Obožavala sam jesen i sve što je sa sobom nosila – udobnu odeću, šarenilo zemljanih boja na drveću, primesu cimeta i dima u vazduhu.

U Atenbergu ne bih mogla da hodam ulicom, a da me ne okruži gomila ljudi, ali to je bila sjajna stvar u vezi s Tejerom. U njegovoj studentskoj populaciji je bilo potomaka tolikih kraljevskih kuća i slavnih ličnosti da biti princeza nije predstavljalo ništa posebno. Mogla sam da živim svoj život kao relativno obična studentkinja.

„Ne znam mnogo o novom telohranitelju”, priznao je But. „On radi po ugovoru.”

Obrve su mi se podigle. „Stvarno?”

Dvor je ponekad angažovao pripadnike privatnog obezbeđenja da služe uz Kraljevsku gardu, ali to se retko dešavalo. Za mojih dvadeset godina nikada nisam imala telohranitelja koji je radio po ugovoru.

„Trebalo bi da je najbolji”, rekao je But, koji je pogrešno protumačio moju iznenađenost kao zabrinutost. „Bivša mornarička foka, s vrhunskim preporukama, ima iskustva u čuvanju poznatih ličnosti. On je najtraženiji profesionalac u kompaniji za koju radi.”

„Hm.” *Telohranitelj Amerikanac. Zanimljivo.* „Iskreno se nadam da ćemo se dobro slagati.”

Kada dve osobe provode dvadeset i četiri sata zajedno važno je da budu kompatibilne. Baš. Poznavala sam ljude koji se nisu dobro slagali sa svojim obezbeđenjem i ti aranžmani nikada ne bi potrajali.

„Siguran sam da hoćete. S vama je lako dobro se slagati, Vaše visočanstvo.”

„To govoriš samo zato što sam ti ja šef.”

But se nacerio. „Tehnički, moj šef je direktor Kraljevske garde.”

Šaljivo sam mu zapretila prstom. „Već mi okrećeš leđa? Razočarao si me.”

On se nasmejao. Uprkos njegovom insistiranju da me zove *Vaše visočanstvo*, tokom godina smo razvili opušten, drugarski odnos koji mi je veoma prijao. Preterane formalnosti su me opterećivale.

Do kraja šetnje smo ćaskali o Butovoj predstojećoj prinovi i povratku u Eldoru. On je bio na ivici da eksplodira od ponosa zbog svog još nerođenog deteta, a ja nisam uspjela da suspregnem mali ubod zavisti. Nisam bila ni izbliza spremna za brak i decu, ali sam želela ono što su But i njegova žena imali.

Ljubav. Strast. *Izbor.* Stvari koje sav novac ovoga sveta ne može kupiti.

Podrugljiv osmeh izvio mi je usne. Sigurno bih svakome ko bi čuo moje misli zvučala kao nezahvalno derište. Bilo je dovoljno da

samo pucnem prstima kako bih dobila bilo koju materijalnu stvar koju poželim, a kukam o ljubavi.

Ali ljudi su ljudi, bez obzira na titule, a neke želje bile su univerzalne. Nažalost, mogućnost da ih osoba ispuni nije bila.

Možda ću se zaljubiti u princa koji će me oboriti s nogu, ali sumnjala sam u to. Najverovatnije ću završiti u dosadnom, društveno prihvatljivom braku sa dosadnim, društveno prihvatljivim mužem, s kojim ću u krevetu praktikovati samo misionarsku pozu i ići na odmor na ista dva mesta iz godine u godinu.

Potisnula sam tu depresivnu misao u stranu. Imala sam da pređem još dug put pre nego što uopšte *pomislim* na brak, i preći ću preko tog mosta kad do njega budem stigla.

Moja kuća se pojavila na vidiku i pogled mi se zaustavio na nepoznatom crnom *BMW-u* koji je u leri stajao na prilazu. Pretpostavila sam da pripada mom novom telohranitelju.

„Poranio je.” But je iznenađeno podigao obrvu. „Trebalo je da stigne tek u pet.”

„Doći na vreme je pohvalna osobina, pretpostavljam.” Mada je pola sata ranije *možda* bilo malo previše.

Vrata automobila su se otvorila, a velika crna čizma se spustila na prilaz. Sekundu kasnije najveći čovek koga sam ikada videla uživo ustao je sa vozačevog sedišta, a meni su usta postala suva kao barut.

Sveta. Zgodnosti.

Moj novi telohranitelj je bio visok najmanje metar devedeset i tri, možda čak i metar devedeset i pet, sa čvrstim, kao izvajanim mišićima napakovanim na svakom centimetru njegovog moćnog tela. Malo duža crna kosa pokrivala mu je okovratnik i padala preko tamnosivog oka, a noge su mu bile toliko dugačke da je u tri koraka pojeo rastojanje između nas.

Za nekoga tako velikog, kretao se iznenađujuće tiho. Da nisam gledala u njega, uopšte ne bih primetila da mi se približava.

Zaustavio se ispred mene i mogla bih se zakleti da sam se nagnula za centimetar unapred, nesposobna da se oduprem sili njegove teže. Takođe me je obuzelo čudno iskušenje da prođem rukom kroz

guste pramenove njegove tamne kose. Većina veterana je nastavljala da se šiša kao u vojsci čak i nakon što bi napustili službu, ali on očigledno nije bio jedan od njih.

„Ris Larsen.” Njegov duboki, hrapavi glas prelivao se preko mene poput baršunastog milovanja. Sad kad mi je stajao bliže, primetila sam tanak ožiljak koji je presecao njegovu levu obrvu i dodavao zlokobnu primesu njegovoj tamnoj lepoti. Izrastak brade osenčio mu je vilicu, a iz oba rukava košulje provirivale su tetovaže.

On je bio potpuna suprotnost uglađenim, glatko obrijanim tipovima na koje sam obično padala, ali to nije sprečilo roj leptirića da mi zalepršaju u stomaku.

Bila sam toliko zaprepašćena njihovom pojavom da sam zaboravila da odgovorim sve dok se But nije tiho nakašljao.

„Ja sam Bridžet. Drago mi je što sam te upoznala.” Nadala sam se da nijedan od njih dvojice nije primetio rumenilo koje mi se razlilo po obrazima.

Namerno sam izostavila titulu *princeza*. Zvučalo bi previše pretenciozno za ovako ležerno obraćanje jedan na jedan.

Međutim, jesam primetila da me Ris nije oslovio sa *Vaše visočanstvo*, kao što je to But činio. Nije mi smetalo – godinama sam pokušavala da nateram Buta da me zove po imenu – ali to je bio još jedan pokazatelj da moj novi telohranitelj neće biti nimalo sličan starom.

„Moraćeš da se preseliš.”

Trepnula sam. „Izvini, šta kažeš?”

„Tvoja kuća.” Ris je glavom pokazao prema mom prostranom, ali i ušuškanom boravištu sa dve spavaće sobe. „Ovo je bezbednosna noćna mora. Ne znam ko je odobrio ovu lokaciju, ali moraćeš da se iseliš odatle.”

Leptirići su povukli ručnu i uz škripu točkova u mestu zakočili.

Upoznali smo se pre manje od dva minuta, a on mi je već naredio kao da je *on* ovde glavni. *Šta on misli da je?* „Živim ovde već dve godine. Nikada nisam imala nikakvih problema.”

„Dovoljan je samo jedan put.”

„Neću da se selim.” Naglasila sam te reči oštrim glasom koji sam retko koristila, ali Risov naredbodavni ton mi je išao na živce.

Sva privlačnost koju sam osećala prema njemu pretvorila se u pepeo i umrla najbržom smrću u istoriji mojih odnosa sa suprotnim polom.

Ne da je ičemu i mogla da odvede. On je, na kraju krajeva, bio moj telohranitelj, ali bilo bi lepo imati nekoga na kome mogu da naparim oči, a da pritom ne želim da ga šutnem na drugu planetu.

Muškarci. Uvek upropaste stvar čim otvore usta.

„Ti si stručnjak za bezbednost”, dodala sam ledenim glasom.
„Sredi to.”

Ris je besno zurio u mene ispod gustih, tamnih obrva. Nisam mogla da se setim kada me je neko poslednji put besno gledao.

„Da, *Vaše visočanstvo.*” Način na koji je izgovorio poslednje dve reči pravio je sprdnju od te titule, a žar ogorčenja u mom stomaku rasplamsao se još jače.

Otvorila sam usta da odgovorim – kako tačno, nisam bila sigurna jer se nije poneo otvoreno neprijateljski – ali But se uključio pre nego što sam rekla nešto zbog čega bih zažalila.

„Zašto ne uđemo unutra? Izgleda kao da će padati kiša”, žurno je rekao.

I Ris i ja smo podigli pogled. Vedro plavo nebo nam je namignulo.

But se nakašljao. „Nikad se ne zna. Kiša ume da se pojavi niotkuda”, promrmljao je. „Posle vas, *Vaše visočanstvo.*”

Ćutke smo ušli unutra.

Zbacila sam kaput s ramena i okačila ga na mesingani čiviluk pored vrata, pa dala još jednu šansu uljudnosti. „Želiš li nešto da popiješ?”

I dalje sam bila iznervirana, ali nisam volela da se konfrontiram i nisam želela da mi odnos s novim telohraniteljem počne tako naopako.

„Ne.” Ris je pogledom skenirao dnevnu sobu koju sam opremila u nijansama žadzelene i krem boje. Dva puta mesečno je dolazila spremačica da se pozabavi dubinskim čišćenjem, ali sam uglavnom sama održavala kuću.

„Zašto se ne bismo bolje upoznali?“, rekao je But veselo i preglasno. „Hm, mislim na vas i Risa, Vaše visočanstvo. Možemo razgovarati o potrebama, očekivanjima, rasporedu...“

„Odlična ideja.“ Uspela sam da nabacim napet osmeh i pokazala Risu kauč. „Molim te. Sedi.“

Sledećih četrdeset pet minuta razmatrali smo logističke probleme predstojećeg preuzimanja dužnosti. But će ostati moj telohranitelj do ponedjeljka, a Ris će ga u međuvremenu pratiti unaokolo da bi stekao utisak o tome kako stvari funkcionišu.

„Ovde je sve u redu.“ Ris je zatvorio dokument koji je sadržao detaljan pregled mojih predavanja i nedeljnih predstojećih javnih događaja i očekivanih putovanja. „Dozvolite mi da budem iskren, princezo Bridžet. Nisi mi prva niti ćeš biti poslednja osoba plave krvi koju sam čuvao. Radim za „Harper sekjuriti“ već pet godina i nikada nijedan klijent nije bio povređen dok je bio pod mojom zaštitom. Želiš li da znaš zašto?“

„Da pogađam. Tvoj zaslepljujući šarm je toliko ošamutio potencijalne napadače da su odustali od svoje namere“, rekla sam.

But je jedva suspregnuo smeh, koji se brzo pretvorio u kašalj.

Risova usta se nisu ni trznula. *Naravno da nisu.* Moja šala nije bila bogzna šta, ali sam pretpostavljala da bih lakše pronašla vodu-pad u Sahari nego kapljicu humora u tom krupnom, izluđujuće izvajanom telu.

„Dva su razloga“, rekao je Ris smireno, kao da uopšte nisam progovorila. „Prvo, ne mešam se u privatni život svojih klijenata. Ovde sam kako bih te zaštitio od fizičkih povreda. To je sve. Nisam tu da bih ti bio prijatelj, poverenik ili bilo šta drugo. To osigurava da moje rasuđivanje ostane objektivno. Drugo, moji klijenti razumeju kako stvari moraju da funkcionišu ako žele da ostanu bezbedni.“

„A kako to stvari funkcionišu?“ Moj ljubazni osmeh nosio je upozorenje koje on ili nije primetio ili ga je ignorisao.

„Klijenti rade ono što im kažem i kada im kažem, dokle god se radi o bilo čemu što je u vezi sa bezbednošću.“ Risove sive oči zurile su u moje. Osećala sam se kao da gledam u neprobojni čelični zid. „Razumete li me, Vaše visočanstvo?“

Zaboravite ljubav i strast. Ono što sam želela više od svega bilo je da mu šamarom izbrišem taj arogantni izraz s lica i da mu zabijem koleno u porodične dragulje, kad sam već kod toga.

Utisnula sam vrhove prstiju u butine i naterala se da izbrojim do tri pre nego što mu odgovorim.

Kad sam konačno progovorila, glas mi je bio dovoljno hladan da bi naspram njega Antarktik izgledao kao rajska plaža. „Da.” Osmeh mi je postao oštiji. „Na obostranu sreću, gospodine Larsene, ni ja ne želim da vam budem prijatelj, poverenik ili ‘bilo šta drugo.’”

Drugi deo njegove izjave – onaj o tome da radim ono što mi kaže, kada to kaže – nisam ni udostojila odgovora. Nisam bila idiot. Uvek sam slušala Butove savete kad se radilo o bezbednosti, ali prokleta bila ako ću podilaziti Risovom prenaduванom egu.

„Dobro.” Ris je ustao. Izluđivalo me je što je toliko visok. Njegovo prisustvo je progutalo sve drugo u blizini dok nije ostao jedino na šta sam mogla da se usredsredim. „Izvršiću bezbednosnu procenu kuće pre nego što razgovaramo o sledećim koracima, uključujući nadogradnju alarmnog sistema. Trenutno svaki tinejdžer s pristupom *jutjub* tutorijalima može premostiti ovaj alarm.” Prostrelio me je neodobravajućim pogledom pre nego što je nestao u kuhinji.

Vilica mi je ispala. „On – ti...”, promucala sam ostavši bez reči, što mi uopšte nije bilo svojstveno. „Šta, ne verujem!” Okrenula sam se ka Butu, koji je pokušavao da se stopi sa ogromnom biljkom u saksiji pored ulaznih vrata. „Ne odlaziš. Zabranjujem ti.”

Ris *ne može* biti moj telohranitelj. Ubiću ga, a onda će moja spremačica ubiti *mene* jer sam tepih isflekala krvlju.

„Verovatno ima tremu zbog prvog dana na novom poslu.” But je izgledao podjednako nesigurno kao što je i zvučao. „Sigurno ćete se bolje slagati nakon prelaznog perioda, Vaše visočanstvo.”

Možda... *ako* budemo uspeli da preživimo prelazni period.

„U pravu si.” Pritisnula sam prste na slepoočnice i duboko udahnula. *Mogu ja to*. I ranije sam izlazila na kraj s napornim ljudima. Moj rođak Andreas je bio pravo sotonino seme, a britanski lord je jednom prilikom pokušao da me vaćari ispod stola na Balu ruža u

Monaku. Zaustavio se tek nakon što sam ga „slučajno” ubola viljuškom u ruku.

Šta je jedan nabusiti telohranitelj u poređenju sa uobraženim aristokratama, navalentnim novinarima i opakim rođacima?

Ris se vratio. I gle iznenađenja, njegova namrgođenost se nije povukla.

„Otkrio sam šest bezbednosnih propusta koje moramo da rešimo što je pre moguće”, rekao je on. „Počnimo sa brojem jedan: prozori.”

„Koji tačno?” *Ostani pribrana. Ostani razumna.*

„Svi.” But je pokrio lice rukama dok sam ja razmišljala kako da svoju ukosnicu pretvorim u smrtonosno oružje.

Ris i ja *definitivno* nećemo uspeti da preživimo prelazni period.